

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. CHEBAPCI

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 >
Pe 3 luni 8 >

Studentii plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaugă portul

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

91,— Oheul Dâmboviței —91.

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechiu 2 Lei

 Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

S U M A R

Jurisprudența Română :

Curtea de apel din București, secția III: *Petre Crăiniceanu cu C. Moscu, tutorele minorului C. Ajderolu.*

Curtea de apel din Galați, secția I: *Elena Agarici cu G. I. Alexandrescu.*

Trib. Ilfov, secția de notariat: *George St. Gheorghiu cu G. H. Theodoraky.*

Trib. jud. Prahova, secția I: *I. Ștefănescu Priboi cu Preotul Filip Marcovici și I. M. Pribeanu.*

Trib. jud. Dolj, secția I: *T. Hristescu cu Ministerul de finance.*

Trib. jud. Muscel: *Theodor P. Părvanovici cu G. D. Lilea.*

Jurisprudența streină :

Curtea de apel din Angers: *P... contra soților D...*

Cronica. — Informațiuni.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE APPEL DIN BUCURESCI, SECȚIA III

Audiența de la 5 Aprilie 1897

Președenția D-lui G. N. BAGDAT, Președinte

Decisiunea civilă No. 96

Petre Crăiniceanu, executor testamentar al def. Elena Lința Andrei Petrescu cu C. Moscu tutorele minorului C. Ajderolu.

Sucesiune.—Erezi legitimi.—Esecutor testamentar.—Punere în posesiune.—Diferență în privința punerii în posesiune între erezi legitimi și între esecutorul testamentar.

Numai erezii legitimi pot fi puși în posesiunea bunurilor unei succesiuni chiar în cazul când decujus a numit prin testamentul său un esecutor testamentar; esecutorul testamentar însă nu poate avea posesiunea bunurilor succesoriale de cât în cazul când i s'a lăsat anume prin testament, și atunci mărginită numai la bunurile mobile și numai pe timp de un an de la moartea lui decujus.

S'a ascultat d-l Dărăscu, avocatul apelantului Petre Crăiniceanu în dezvoltarea motivelor de apel și d-l C. Nacu, avocatul intimatului C. Moscu în combateri, precum și d-l Procuror C. Tătăranu în concluziuni, fiind minori în cauză.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Petre Crăiniceanu, în calitate de executor testamentar al defunctei Elena Lința Andrei Petrescu, în contra sentinței cu No. 71 din 1897 a tribunalului Teleorman;

Ascultând pe părți;

Având în vedere sentința apelată;

Având în vedere că apelantul și întemeiază apelul pe motivul că, cerând tribunalului să se ridice sigiliile puse pe averea decedatei Elena Lința Andrei Petrescu, și să i se dea această avere în primire cu inventar, asupra căreia se găsea de drept pus în posesiune ca executor testamentar, prin testamentul pomenitei defuncte, tribunalul Teleorman, a transformat această cerere, ce era făcută pe cale grațioasă, într'o cerere contențioasă, și punând în cauză pe legatarul universal minorele C. C. Ajderolu, prin sentința apelată l'a pus pe apelant în posesiune numai asupra averii mobile iar nu și imobile, și cere apelantul ca, reformând sentința tribunalului, Curtea să ordone ridicarea sigiliilor puse și remiterea în primirea apelantului a averii mobile, cu inventar fiind încă minor legatarul universal, întru cât apelantul pretinde că are de drept posesiunea întregii averi succesoriale, atât mobilă cât și imobilă, în virtutea testamentului sus numitei decedate;

Considerând că din dispozițiunile combinate ale articolelor 653 și 911, din codul civil, numai erezii legitimi pot fi puși în posesiunea bunurilor unei succesiuni, chiar în cazul când decujus a numit prin testamentul său executori testamentari; iar executorii testamentari nu pot avea posesiunea bunurilor succesoriale de cât în cazul când aceasta li s'a lăsat anume prin testament, și atunci mărginită numai la bunurile mobile și numai pe timp de un an, de la moartea lui decujus;

Considerând că: Justiția având luate măsuri pentru conservarea acestei averi succesoriale, prin punerea pe cețiilor, de oare-ce legatarul universal era un minor, nu este adevărată alegațiunea apelantului că densus se

găsea de fapt în posesiunea averii succesoriale, și tribunalul, cu ocaziunea cererii apelantului, cercetând și judecând că apelantul, în calitate de executor testamentar nu poate să aibă de cât posesiunea bunurilor mobile succesoriale, și dându-i posesiunea acestor bunuri, n'a făcut de cât să i satisfacă cererea, în limitele dreptului ce rezultă pentru apelant din testament și din dispozițiunile neîndoioase ale textelor articolelor din codul civil, raportate în considerantul precedent; Că așa fiind apelul de față este ne întemeiat, mai cu seamă că din corpul sentinței apelate rezultă că însuși apelantul a cerut tribunalului să l trimită, să i dea posesiunea bunurilor succesoriale, modificându-și ast-fel în instanță cererea făcută;

Pentru aceste motive,

Respinge apelul făcut de Petre Crăiniceanu în calitate de executor testamentar al defunctei Elena Lința Andrei Petrescu în contra sentinței cu No. 71 din 1897 a tribunalului Teleorman, etc., etc.

(ss) G. N. Bagdat, A. Eustațiu, G. Fleișlein, D. Giuvaru, M. Paleologu.

(s) grefier, Carabella.

CURTEA DE APPEL DIN GALAȚI, SECȚIA I

Audiența de la 4 Iunie 1897

Președenția D-lui G. C. ȘIȘMAN, Prim Președinte

Decisiunea civilă No. 86

Elena Agarici cu G. I. Alexandrescu

Hotărîre. — Hotărîre dată în lipsă. — Comunicarea ei. — Cum se comunică și unde. — Domiciliu. — Reședința. — Necunoscute în țară. — Cum se face comunicarea. — De când începe termenul de opozițiune. — Opozițiune.

Hotărîrea dată în lipsă trebuie să se comunice părții care a lipsit în persoană sau la domiciliu, conform art. 74 din pr. civilă, și când partea nu are domiciliu cunoscut în țară, hotărîrea se comunică la reședința actuală; dacă însă nici domiciliul, nici reședința nu sunt cunoscute, atunci hotărîrea se afișează pe ușa tribunalului unde se face cererea și se publică și în foaia anunțurilor oficiale, de la care dată începe să curgă termenul de opt zile în care partea judecată în lipsă poate face opozițiune.

În asemenea caz, partea care făcând opozițiune peste termen, pretinde că este încă în termen a face opoziție de oare-ce hotărîrea nu i s'a comunicat căci și-a strămutat domiciliul, și deci a avut un domiciliu cunoscut, trebuie să dovedească că a făcut la autoritățile comunale respective declarațiune pentru strămutarea domiciliului, și că a făcut cunoscut instanței judecătorești, înaintea căreia este pendentă afacerea, sau părții adverse cu care se judecă, această strămutare de domiciliu.

S'a ascultat oponenta Elena Agarici în desvoltarea motivele de apel și d-l G. I. Alexandrescu, intimat în combateri.

Curtea deliberând,

Având în vedere opozițiunea făcută de Elena Agarici contra decisiunii acestei Curți No. 67/96 prin care i s'a respins c'a nesuștinut apelul ce a făcut contra sentinței trib. Putna No. 107/95;

Având în vedere incidentul ridicat de intimatul G. I. Alexandrescu de a i se respinge ca tardivă, opozițiunea fiind făcută după expirarea termenului prevăzut de pr. civ.;

Ascultând părțile în conclusiuni.

Având în vedere că după dispozițiunile art. 153 și 154 pr. civ. hotărîrea dată în lipsă trebuie a se comunica părții care a lipsit, în persoană sau la domiciliu, conform art. 74 pr. civ. iar termenul de opozițiune este de opt zile libere de la primirea decisiunii în persoană sau lăsarea la domiciliu;

Având în vedere că legea neprescriind modul cum are a se comunica hotărîrea către cel care nu are nici domiciliu, nici reședință cunoscută în țară, în asemenea caz trebuie a se observa regulile prevăzute de art. 75 ale pr. civilă adică: dacă partea nu are domiciliu cunoscut în România, hotărîrea se comunică la reședința actuală; dacă însă nici domiciliul și nici reședința nu sunt cunoscute, atunci hotărîrea se afișează pe ușa tribunalului unde se face cererea și se publică și în foaia de anunțuri oficiale;

Având în vedere că din actele aflate în dosar rezultă că nici domiciliul și nici reședința oponentei nu erau cunoscute în momentul când s'a pronunțat și s'a notificat decisiunea dată în lipsa sa; într'adevăr dânsa făcând apel în contra sentinței trib. Ilfov No. 107/93, alături la petițiunea de apel certificatul de paupertate liberat de Primăria comunei București sub No. 22718 din 10 Aprilie 1895, visat de casieria generală de Ilfov la No. 9382 din 12 Aprilie 1895, prin care se constată că dânsa domiciliază în București str. Piața Amzei No. 22; Că pentru termenul de 7 Iunie și 11 Septembrie 1895 oponenta a fost citată cu domiciliul prevăzut în certificatul de paupertate unde a și primit citațiunile dând cuvenitele dovezi aflate în dosar; Că pentru termenele de 11 Decembrie 1895 și 14 Februarie 1896, fiind citată cu același domiciliu, Portăreii trib. Ilfov, restituiesc citațiunile pe motiv că numai domiciliază acolo, necunoscându-se unde locuiește; că în fine pentru termenul de 3 Mai 1896, când s'a pronunțat decisiunea atacată cu opozițiune, Elena Agarici a fost citată atât la vechiul domiciliu în București str. Piața Amzei No. 22 de unde citațiunea a fost din nou restituită pe același motiv că nu mai domiciliază acolo și nici se știe unde locuiește, cât și cu domiciliul necunoscut conform cererii făcute de G. I. Alexandrescu prin petițiunea registrată la No. 2267 din 3 Aprilie 1896, publicându-se citațiunea prin gazeta de Galați; care este foaia anunțurilor oficiale din resortul acestei Curți și afișându-se în același timp și pe ușa Curții;

Având în vedere că din moment ce se constată că nici domiciliul și nici reședința Elenei Agarici nu erau cunoscute, urma ca și decisiunea dată în lipsa sa să i se notifice în conformitate cu prescripțiunile art. 75 al. 6 pr. civ.;

Având în vedere că din procesele-verbale aflate în dosar se constată că copia decisiunii acestei Curți No.

67/96, dată în lipsa oponentei, a fost afișată în sala acestei Curți la 8 Mai 1896, prin urmare comunicarea acestei deciziuni oponentei, al cărui domiciliu și reședință erau necunoscute, a fost făcută după regulile prescise de menționatul art. 75 al. 6 pr. civ. ;

Având în vedere că de la 12 Mai 1896, data publicării deciziunii opozate în «Gazeta de Galați» a început a curge pentru Elena Agarici termenul de opozițiune, și dânsa făcând opozițiunea tocmai la 2 Mai 1897 această opozițiune este tardivă fiind făcută după expirarea termenului prevăzut de lege ;

Având în vedere că este nefondat argumentul invocat de oponentă că comunicarea deciziunii dată în lipsa sa trebuia să-și se facă în orașul Roman unde și strămutase domiciliul ce avusese în momentul facerii apelului în București strada Piața Amzei No. 22, astfel în cât comunicarea făcută conform art. 75 al. 6 pr. civ. fiind isbită de nulitate, opozițiunea cată a fi considerată ca făcută în termen util, pentru motiv că oponenta nu dovedește cu nimic că a făcut la autoritățile comunale respective, declarațiune pentru strămutarea domiciliului și afară de aceasta, admitând chiar că și-ar fi strămutat domiciliul în Roman, dânsa era ținută să facă cunoscut sa Curței înaintea căreia era pendentă judecarea apelului său, sau adversarului cu care era în proces despre această schimbare de domiciliu, pentru a se putea ști de unde să se citeze înaintea Curței, și unde să i se notifice deciziunea dată în lipsa sa ;

Că de asemenea cererea Elenei Agarici de a se amâna procesul pentru a dovedi că, în timpul când s'a pronunțat deciziunea opozată, dânsa avea domiciliul în orașul Roman, urmează a fi respinsă ca inutilă în cauză pentru că după cum s'a arătat mai sus, chiar dacă s'ar admite ca dovedit acest fapt alegat de oponentă, aceasta n'ar putea avea nici o influență asupra deciziunii Curței întru cât din actele aflate în dosarul cauzei, necunoscându-se acest nou domiciliu al oponentei și dânsa nefăcându'l cunoscut nici Curței și nici lui Alexandrescu cu care era în proces, atât citațiunile cât și deciziunea dată în lipsă au fost bine notificate prin afișarea pe ușa Curței și publicarea în foaia oficială, întru cât domiciliul și reședința oponentei erau necunoscute.

Pentru aceste motive :

Curtea în majoritate,

Respinge ca tardivă opoziția făcută de Elena Agarici contra deciziunii acestei Curți No. 67/96 etc., etc.

(ss) G. C. Sișman, G. Tanoviceanu, G. Stoicescu.

OPINIUNE

Curtea respinge opoziția D-nei Elena Agarici pe motivul că fiind publicată în «Gazeta de Galați» la 12 Mai 1896, deciziunea dată în lipsa sa, conform art. 75 al. 6 pr. civ., iar opoziția primită la 2 Mai 1897 este tardivă ;

Toată neînțelegerea există asupra chestiunii dacă comunicarea deciziunii este bine făcută conform art. 75 din proc., adică că, când oponenta nu ar avea domiciliu sau reședința cunoscută ;

Curtea ține ca constatat acest fapt pe când din actele aflate la dosar, rezultă cu totul din contra ;

În adevăr din actul de pauperitate al oponentei rezultă că domiciliul ei este în București str. Amzei No. 22, ceva mai mult, că înaintea Trib. pentru termenele de 7 Iunie și 11 Septembrie 1895, a fost citată acolo și a eliberat dovadă semnată propriu de dânsa ; de aici rezultă că comunicarea deciziunii trebuia să fie făcută conform art. 153 combinat cu art. 74 pr. civ.

Procesul-verbal al agentului judecătoresc nu s'a conformat cu prescripțiunile art. 74 pr. civ. și spune numai că a lipit decizia pe zidul casei, fără a respecta gradația prescisa de lege, constatând că nu au găsit nici o rudă, servitor și că nici nu au voit să o primească și fără a spune că a fost însoțit de un agent administrativ, și nici că arată numele persoanei care se pretinde că i-a declarat că oponenta nu mai domiciliază acolo, astfel de comunicare fiind nulă, opoziția e în termen.

(ss) Sp. Stătescu.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 30 Mai 1897

Președenția D-lui C. CRĂSNARU, Judecător

George St. Gheorghiu eu G. H. Theodoraky.

Dotă. — Dotă imobiliară. — Act dotal. — Când este opozabil terțiilor. — Transcriere.

Donatiune. — Donațiune imobiliară. — Când donatarul devine proprietar față de terții. — Transcriere.

Dotă. — Act dotal. — Transcrierea lui după ce imobilul dotal a fost urmărit de creditorii constitutorului dotei și afișate și publicațiunile au apărut. — Dacă este valabilă. — Nulitate.

Dotă. — Act dotal. — Transcriere. — Creditorii chirografari ai constitutorului. — Dacă pot opune lipsa transcrierei actului dotal. — Când o pot opune.

1) Actul dotal autentic și transcris în registrul de foi dotale este perfect între părți, însă față de cei de al treilea, când dota conține și imobile, nu devine perfect, opozabil, de cât după transcrierea lui în registrul de mutațiuni.

2) Donațiunea de imobile, acceptată în regulă, este perfectă prin simplul consimțământ al părților și translativă de proprietate de la danator la donatar, acesta însă nu devine proprietar față de cei ce nu au figurat la confecționarea actului de cât din momentul transcrierei.

3) Transcrierea actului dotal, după ce creditorii constitutorului dotei au cerut punerea în vânzare a imobilului constituit dotă și după ce au apărut afișele și publicațiunile de vânzare, este nulă și neavenită, și actul dotal care se consfințea prin această transcriere este neexistent față de terții.

4) Lipsa de transcriere a unui act dotal se poate opune și de creditorii chirografari ai constitutorului dotei care au început deja urmărirea imobilului constituit dotă, căci în asemenea cas, acești creditorii se află într'o situație privilegiată, având un drept real su¹ generis, asupra imobilului, drept care privează pe proprietar de libera dispozițiune a aceluși imobil.

S'au ascultat: d-l avocat St. Meitani din partea contestatorului George Ștefănescu Gheorghiu, și d-l

avocat C. G. Hagi-Teodorachi din partea intimatului G. Hagi-Teodorachi.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere contestația făcută de George Ștefănescu Gheorghiu prin care tinde a se scoate de sub urmărire imobilul din strada Văcărești No. 194 și 196 de oare-ce acest imobil i-a fost constituit ca dotă prin actul dotal autentificat la No. 4648 și transcris în registrul de foi dotale la No. 414 din 13 Septembrie 1888;

Având în vedere că acest act de și autentificat și transcris în registrul de foi dotale încă de la 1888 n'a fost însă transcris în registrul de mutațiuni de cât la anul 1896 Iunie 22;

Având în vedere că la Februarie 1896, G. H. Theodorachi ca creditor a lui D. Bonciu constituitorul dotei cuprinsă în actul mai sus menționat cu sentința definitivă N. . . investită cu formula executorie, pune în vânzare imobilul din str. Văcărești No. 194 și 196, afișele și publicațiunile apărând în «Monitorul Oficial» No. 35 din 17 Maiu 1896;

Având în vedere susținerile contestatoretelui și adică:

1) Deși transcripțiunea în registrul de mutațiuni s'a operat după urmărire, totuși contractul fiind perfect între părți prin autentificarea și transcrierea în registrul de foi dotale, el este opozabil și creditorilor chirografari ai constituentului.

2) Creditorii chirografari nu au calitate conformă art. 752 pr. civ. de a opune lipsa de transcriere, acest text de lege rezervând acest drept numai acelor care ar avea vre-un drept real asupra imobilelor înstrăinate fără transcriere;

Având în vedere și susținerile defenditorilor;

Considerând asupra punctului 1, că deși contractele sunt perfecte prin simplul acord al părților în afară de orice transcriere; că în speță contractul de căsătorie fiind autentic și transcris în registrul de foi dotale, împlinind ast-fel condițiunile cerute de lege *ad-solemnitatem*, este perfect ca afare între părți, și numai între părți; față de toți însă fiind vorba de mutațiunea unui imobil trebuia neapărat contractul transcris în registrul de mutațiuni, transcrierea aceasta fiind publicitatea imperios cerută de lege fără de care orice act cât de valabil între părți nu se poate însă opune celor ce nu au luat parte la confecționarea lui;

Considerând asupra punctului al 2-lea, că deși art. 752 pr. civ. prevede că numai cei ce au un drept asupra imobilului, pot să opună lipsa de transcriere, acest act se ocupă numai de înstreinările făcute cu titlul oneros; în specie însă e vorba de o donațiune (constituirea unei dote din partea constituentului fiind o pură donațiune)— care de și supusă unor reguli speciale *ad-solemnitatem*, urmează însă pentru celelalte formalități regulile generale prevăzute pentru donațiuni.

Art. 818 și 819 de sub capit. III c. c., zice că, actele de donațiuni ce coprinde imobile trebuiesc transcrise în registrul de mutațiuni la Trib. locului unde sunt situate imobilele; că această lipsă de transcriere se poate invoca de orice persoană ar avea interes la aceasta.

Că rezultă un principiu din aceste texte, că deși donațiunea de imobil, acceptată în regulă, e perfectă prin simplul consimțământ al părților și translativ de pro-

prietate de la donator la donatar, acesta nu devine însă proprietar față de cei ce nu au figurat la confecționarea actului de cât din momentul transcrierii; că această lipsă de transcriere poate fi invocată de orice persoană ce are interes la aceasta;

Considerând în specie că actul dotal din partea constituentului fiind o donațiune e supusă ca atare acestor texte de lege, adică supusă transcrierii în registrul de mutațiuni la Trib. locului când e vorba de imobile.

Că actul dotal nefiind transcris, această lipsă de transcriere se poate invoca de creditorii chirografari ai constituentului, interesul lor fiind vedit acelor de a încasa creanțele lor prin vânzarea imobilelor ce aparțin debitorului lor și care s'au dăruit de acesta;

Considerând că sus citatul act dotal a fost transcris la 22 Iunie 1896; înainte însă de transcrierea lui, în Februarie 1896, creditorul constituentului ceruse punerea în vânzare a imobilului constituit dotă și că la 17 Maiu 1896, apăruse deja afișele și publicațiunile.

Că ast-fel fiind transferarea proprietății acestui imobil de la constituent la acceptanți neputându-se opera *erga omnes* de cât din momentul transcrierii în registrul de transcripțiuni, această transcriere conform art. 514 pr. civ., fiind nulă și ne-avenită, ca fiind făcută după afișele și publicațiunile de vânzare, este neexistentă față de terți și actul care se sfințea prin această transcriere;

Considerând că chiar dacă am admite că creditorul chirografar nu ar putea opune lipsa de transcripție în orice stare de lucruri ca unul ce nu are nici un drept asupra imobilului; în specie însă creditorul având deja o urmărire începută, se află într-o situațiune privilegiată, are asupra imobilului un fel de drept real *sui generis*, care dacă nu privează pe proprietar de dreptul său de proprietate, imobilul lui fiind pus sub autoritatea justiției, îl privează însă la libera dispozițiune a lui, orice înstreinare făcută de el neputând avea loc de cât condițional conform art. 515 pr. civ., prin urmare și din acest punct de vedere creditorul G. H. Theodorachi poate opune lipsa de transcriere.

Pentru aceste motive, respinge contestația, etc.

(ss) C. Crăsnaru, N. C. Schina.

(s) p. Grețier Bucșenescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PRAHOVA, SECȚIUNEA I

Audiența de la 17 Iunie 1897

Președenția D-lui E. M. ANASTASIU, Prim-Președinte

Sentința comercială No. 57

I. Ștefănescu Priboi cu Preotul Filip Marcovicianu și I. M. Prijbeanu.

Cambie. — Acceptațiune. — Cum se face.

Bilet la ordine. — Dacă sunt supuse la acceptațiune. Cambie. — Plata la vedere. — De cine depinde cerea de plată sau de protest.

1) Acceptațiunea unei cambii se exprimă prin cuvântul «accept» care se scrie pe fața anterioară a cambiei și se semnează de acceptant.

2) Biletetele la ordine nu sunt supuse acceptării de acelaș girant.

3) Când termenul de plată al unei cambii este la vedere

cererea pentru plată saŭ pentru protestul ei, depinde de voința posesorului cambiei.

S'a ascultat apelantul I. Ștefănescu Priboi, în desvoltarea motivelor de apel, d-nul T. Teodorini avocatul Preotului Filip Marcoviceanu în combateri, în lipsa intimatului I. M. Prijbeanu.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul făcut de I. Ștefănescu Priboi contra cărței de judecată No. 1689 a Judelui Ocol II, Ploestii ;

Având în vedere că această acțiune are de obiect cererea făcută la prima instanță de Preotul Filip Marcoviceanu, contra lui I. Moscu Prijbeanu și I. Ștefănescu Priboi ca ambii în mod solidar, să-î plătească suma de una mie lei, ce-î debita cu o cambie protestată cu data de 1 Septembrie anul 1892;

Având în vedere cartea de judecată apelată, motivele invocate printr'insa precum și susținerile și obligațiunile părților ;

Având în vedere că apelantul astăzi în instanță recunoscând în totul cambia prezentată de reclamant susține ca motiv de apel, că ea fiind emisă de I. Moscu Prijbeanu în ziua de 1 Septembrie 1892 cu termen de plată «la vedere» urma să fie supusă lui pentru acceptare înăuntrul termenului de un an de la data ei. Că protestul ei este făcut după patru ani, ast-fel că fiind nul față de densus conform art. 282 și 311 c. com. posesorul a perdut acțiunea de recurs contra sa ca girant ;

Considerând că conform art. 283 c. com. acceptațiunea se exprimă prin cuvântul «acceptat» care se face pe fața anterioară a cambiei ;

Având în vedere că în specie, rezultă că apelantul a semnat citata cambie pe versa ei, ca girant, iar nu ca acceptant, chiar în ziua creațiunei saŭ emiterii ei (1 Septembrie 1892) și afară de aceasta ea coprinzând obligația de a plăti, are caracterul unui bilet la ordin și pentru bilet la ordin legea nu mai cere de a fi supusă acceptărei de acelaș girant ;

Ast-fel dar regulile pentru acceptare prescrite de art. 282 și 311 c. com. invocate nu sunt aplicabile față de densus ca girant ;

Având în vedere că termenul de plată fiind la vedere cererea pentru plata cambiei saŭ protestul ei depinde numai de voința posesorului ;

Că dar protestul este bine și valabil făcut la 15 Martie 1896 ;

Că ast-fel fiind, tribunalul cată a respinge acest apel ca nefondat.

Pentru aceste motive, respinge apelul, etc.

(ss) Em. Anastasiu, M. Nacian.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DOLJ SECȚIA I

Audiența de la 23 Iunie 1897

Președenția D-lui C. NICULESCU, Prim-Președinte

Sentința civilă No. 327

T. Hristescu cu Ministerul de Finance

Legea de urmărire. — Arendaș al statului. — Dacă arendașii statului se pot urmări după legea de urmărire și pentru despăgubirile la cari sunt condamnați pentru

că n'au lăsat pământ de odihnă și pentru că au cosit fân din pădure. — Cine face constatarea acestor contravențiuni și cuantumul despăgubirilor.

Asemănât art. 24 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor statului, când arendașul nu lasă pământ spre odihnă, plătește statului ca despăgubire câte 50 de lei de hectar, în urma unei constatări făcute de un delegat al Ministerului, și această despăgubire, precum și despăgubirea de 150 de lei de hectar ce datorește arendașul pentru când cosește fân din pădure în contra dispozițiunilor art. 46 din condițiunile generale ale moșiilor statului, se îndeplinesc fără deosebire după legea de urmărire.

Ast-fel un arendaș al statului fiind urmărit pentru asemenea datorii, nu poate face contestațiune până ce mai întieii nu va consemna suma de bani pentru care este urmărit.

S'a ascultat d-l I. D. Greceanu avocatul apelantului T. Hristescu în desvoltarea motivelor de apel și d-l P. Kițu avocat intimatului Minister de Finance în combateri, Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul făcut de d-l Th. Hristescu contra decisiunei d-lui Casier general de Olt, cu No. 19828 din 1 Decembrie 1895, venit spre judecare înaintea acestui tribunal în urma casărei sentinței tribunalului Olt cu No. 2/96 prin hotărârea No. 335 95 a înaltei Curți de casație și justiție ;

Având în vedere susținerile părților și actele prezentate ;

Având în vedere că din actele prezentate să constată că, apelantele fiind arendaș al statului, ținând în arendă moșiile Bârca saŭ Valea-mare și Vatra schitului Deleni, a călcat condițiunile contractului de arendare, fiind-că la moșia Valea-mare n'a lăsat pământ spre odihnă, așa cum prescrie art. 24 din contract, iar la moșia Vatra schitului Deleni, a pus și-a cosit fânul din pădure în contra dispozițiunilor art. 46 din contract și n'a lăsat teren spre odihnă ;

Având în vedere că față cu aceste contravențiuni, și în conformitate cu dispozițiunile cuprinse în condițiunile generale pentru arendarea moșiilor statului, Ministerul a delegat pe agenții săi silvici cari au constatat contravențiunile comise de apelant, și pe basa acestor constatări, a obligat pe apelant în ce privește moșia Vatra schitului Deleni și Bârca saŭ Valea-mare a plăti despăgubirea prevăzută de art. 24 al. 3 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor statului, pentru nelăsarea terenului spre odihnă, și în ce privește moșia Vatra schitului Deleni unde a cosit fânul din pădure, pe basa procesului-verbal încheiat de agentul silvic și a actului de estimățiune, la obligat la amendă și despăgubire civilă ;

Având în vedere că Ministerul a pus în urmărire pe apelant pentru a plăti sumele la care fusese condamnat pentru contravențiunile expuse mai sus, aplicându-î pentru încasarea acestor sume legea de urmărire ;

Având în vedere că apelantul face contestație la casieria generală de Olt, și i se respinge contestația fiind că conform art. 20 din legea de urmărire, nu a depus odată cu contestațiunea și suma la care fusese condamnat ;

Având în vedere că chestiunea care în prim loc trebuie rezolvată, fiind propusă de părți și înaintea acestui tribunal, este de a se ști dacă apelantul trebuie să con-

semneze mai întâi suma la care e condamnat așa cum prescrie art. 20 din legea de urmărire, sau este apărât de această depunere;

Având în vedere că pentru resolvarea acestei chestiuni trebuie a se căuta dacă în cazul de față este aplicabilă legea de urmărire, căci în cas când e aplicabilă, atunci art. 20 din legea de urmărire este aplicabil și el și apelantul trebuia o dată cu contestația cea făcută contra urmăririi să depue și suma la care e condamnat;

Având în vedere că art. 1 din legea de urmărire spune, că se vor urmări după această lege veniturile domeniile etc. și orî ce alte venituri rezultând din orî ce alte acte legale de datorii;

Având în vedere că art. 16 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor Statului spune, că plata arende și orî ce alte dări accesorii se vor împlini conform legii de urmărire;

Având în vedere că art. 24 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor statului spune, că atunci când arendașul nu lasă pământ spre odihnă, plătește statului ca despăgubire câte 50 lei de hectar, în urma unei constatări făcute de un delegat al Ministerului și această despăgubire se împlinește ca și arenda, adică tot în legea de urmărire;

Având în vedere că art. 46 din condițiunile generale de arendarea moșiilor statului, arendașul care cosește în contra dispozițiunilor cuprinse în acest articol plătește statului câte 150 lei de hectar;

Având în vedere că art. 66 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor statului spune, că pentru orîce neîndeplinire a condițiunilor din contract e arendașul răspunzător și supus fără deosebire legii de urmărire;

Considerând că din toate dispozițiunile cuprinse în condițiunile generale pentru arendarea moșiilor statului, reese că orî ce arendaș e dator a plăti; acea datorie și împlinește după legea de urmărire prin urmare și apelantul datorind statului sumele ce i se reclamă pentru contravențiunile comise constatate cu acte legale în conformitate cu prescripțiunile cuprinse în condițiunile generale de arendare, este supus în ce privește împlinirea acestor sume legii de urmărire;

Considerând dar că în specie fiind aplicabilă legea de urmărire, apelantul conform art. 20 din această lege trebuia să depue o dată cu contestațiunea ce a făcut și suma la care e condamnat a plăti, fiind-că alt-fel nu i se primesce contestațiunea;

Considerând că apelantul ne depunând o dată cu contestațiunea ce a făcut și suma pentru care era urmărit conform art. 20 din legea de urmărire, apelul său este inadmisibil.

Pentru aceste motive redactate de D-l Prim-Președinte.

Tribunalul,

Respinge ca inadmisibil apelul făcut de D-l Th. Hristescu contra decisiunei D-lui Casier general Olt cu No. 19828 din 1 Decembrie 1895 etc. etc.

(ss) C. Nicolescu, Alex. Isvoranu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MUSCEL

Audiența de la 30 Aprilie 1897

Președenția d-lui N. S. SACHELARI E, Președinte

Sentința civilă No. 111

Theodor P. Pârvanovicî cu G. D. Lilea

Servitute.—Scurgerea firească a apelor.—Fond superior.—Fond inferior.—Lucrări executate pe fondul inferior pentru a împedica scurgerea naturală a apelor după fondul superior.—Prejudiciu.—Daune interese. — (Art. 578 și 615 din codul civil).

Proprietarii locurilor inferioare sunt obligați să sufere servitutea scurgerii firești a apelor din locurile superioare, când mâna omului n'a contribuit la aceasta.

Ast-fel când proprietarul unui fond inferior face lucrări pe proprietatea sa prin care a oprit cursul natural al apelor din fondul superior cauzând prin aceasta un prejudiciu proprietarului acestui fond, este ținut a repara acest prejudiciu.

S'a ascultat d-nii Gr. Andreescu și Radu Popescu avocații apelantului P. Pârvanovicî în desvoltarea motivelor de apel și d-l C. Em. Marinescu și I. P. Roșeanu avocații intimatului G. D. Lilea în combateri.

Tribunalul deliberând,

Asupra apelului făcut de T. P. Pârvanovicî contra cărței de judecată No. 1403/95 a județului de pace din Pitești;

Având în vedere cartea de judecată supusă apelului și cele alte acte din dosarul afacerii;

Având în vedere că această afacere este trimisă în judecata acestui tribunal prin decesiunea înaltei Curți de casație și justiție, secțiunea I No. 80/97 prin care s'a casat sentința tribunalului Argeș No. 529/95 dată în acest proces;

Auzind conclusiunile orale emise de apărătorii părților și

Având în vedere că prin acțiunea intentată dinaintea județului de pace din Pitești, reclamantul G. D. Lilea, tinde la desființarea ridicăturilor de pământ făcute de apelantul Theodor Pârvanovicî pe proprietatea sa vecină cu a reclamantului susținând că prin acest fapt apelantul și vațamă proprietatea prin egrasia cauzată caselor sale din scurgerea nefirească a apelor provenite din ploî;

Având în vedere că din constatarea de visu făcută de judecătorul de pace la localitate, precum și din expertisa făcută de arhitectul Henrich Zacharias, numit expert în această afacere, se dovedește cu suficiență că apelantul Pârvanovicî a făcut o umplutură cu pământ, recentă, în proprietatea sa care este vecină cu a reclamantului Lilea, înălțând nivelul cu 30—50 centimetri, și că din această cauză oprindu-se cursul firesc al apelor provenite din ploî, casele reclamantului sunt expuse la egrasie și stricăciune;

Considerând că din combinațiunea art. 578 și 615 din c. civ. rezultă că proprietarii locurilor inferioare sunt obligați să sufere servitutea scurgerii firești a apelor din locurile superioare, când mâna omului n'a contribuit la aceasta;

Că în specie întru cât se stabilește că apelantul a căruia proprietate este situată mai în jos de cât aceia a reclamantului, a oprit cursul natural al apelor adu-

nate din ploii prin înălțarea pământului de pe proprietatea sa, este evident că prin acest fapt dânsul cauzează un prejudiciu reclamantului Lilea, și dar urmează a fi obligat să-l repare prin desființarea stavilei ridicată;

Având în vedere că astăzi în instanță apelantul a susținut că înălțând terenul de pe proprietatea sa, n'a făcut alt de cât să-și exercite un drept al său de proprietate, apărându-se de vecinul său reclamantul Lilea, care cel dintâiu și-ar fi înălțat terenul său prin ridicături de pământ în dovedirea căreia obligațiunii a propus a se face o cercetare prin martori;

Considerând că exercițiul unui drept merge până acolo până unde nu se atinge dreptul altuia, că dacă apelantul după cum susține avea motive de a se plânge contra reclamantului n'avea de cât să uzeze de aceași cale de care a uzat și acesta, pentru apărarea proprietății sale; Că în definitiv față cu cercetarea și expertisa făcută deja în cauză, tribunalul găsește nefolositoare o nouă cercetare, mai cu seamă că o asemenea propunere se face astăzi pentru prima oară;

Că prin urmare acest apel se privește nefondat și ca atare cată a se respinge.

Vzând și dispozițiunile art. 998, 1169 și 1170 c. civ. și art. 140 pr. civ.

Pentru aceste motive, redactate de d-l membru Andreiovic respinge ca nefondat apelul făcut de Th. P. Pârvanovic etc. etc.

(ss) N. I. Sachelarie, G. N. Andreiovic, G. S. Acsente

JURISPRUDENȚA STREINĂ

CURTEA DE APEL DIN ANGERS

Audiența de la 29 Martie 1897

Președenția D-lui FORQUET DE DORNE, Prim-Președinte

P.... contra soților D....

Casă de toleranță.—Contract de închiriere.—Causă ilicită.—Chemare în judecată.—Neadmisibilitate.

Când dintr'un contract de închiriere reese în deajuns că a fost încheiat în vederea exploatarei unei case de toleranță, obligațiunea se întemeiază pe o cauză contrariă bunelor moravuri, și ca atare nelicită. În consecință, un asemenea act nu poate da loc la o acțiune în justiție.

La 21 Iulie 1896, tribunalul civil din La Flèche a dat următoarea sentință:

Tribunalul,

Având în vedere că prin act instrumentat de Germain, notar în La Flèche, la 28 Februarie 1891, P... a dat cu chirie soților D... o casă situată în La Flèche, str. Colegiului; că reclamantul a acționat pe defendor spre a fi obligat să facă menționatei case câte-va reparațiuni indispensabile;

Având în vedere că P... opune acestei cereri un fine de neprimire tras din articolele 1131 și 1133 din codul civil (art. 966 și 968 c. c. român);

Având în vedere că este constant în fapt că locatorul exploatare în imobilul de care este vorba, o casă de toleranță, și că tot asta este și azi destinațiunea acestui imobil;

Având în vedere că în asemenea împrejurări de și este straniu a vedea pe P.... făcându-se campionul moralei și invocând pentru trebuințele cauzei sale turpi-

tudinea unei profesii ce el însuși a exercitat, totuși trebuie să căutăm dacă acest mijloc de apărare este întemeiat în drept;

Având în vedere că de și convențiunile, a căror cauză este contrariă bunelor moravuri, sunt radicale și nu pot dar să dea loc la o acțiune, însă nu tot ast-fel se întâmplă când este vorba de un contract a cărui cauză este licită și ale cărui stipulațiuni nu presintă nimic imoral, chiar și când s'ar putea alege ca imoral motivul care a determinat pe părți să contracteze; că așa se întâmplă, de exemplu, când un bărbat însurat ar lua cu chirie o casă spre a-și întreține o concubină, făcând ast-fel un act legalmente valabil și a cărui executare, dânsul ar putea să o urmărească în justiție;

Având în vedere că, în speță, cauza obligațiunii a locatorului este angajamentul luat de locatar, de a-l plăti chiria convenită; că, reciproc, cauza obligațiunii locatorilor este aceea ce incumbă proprietarului de a le procura folosința lucrului închiriat; că este învederat că nici una nici cea-altă din aceste două cauze nu este nelicită prin ea însăși;

Având în vedere că nici o clausă din contract nu silește pe reclamantul (locatar) să continue a ține o casă de toleranță în imobilul închiriat, de unde urmează că dintr'o zi în alta dinșii ar putea renunța la angajamentele lor;

Având în vedere că în consecință trebuie să se recunoască că acest contract de închiriere nu are în sine nimic contrariu bunelor moravuri și că dacă casa servă la o întrebuințare condamnată de morală, aceasta nu provine în virtutea și în conformitatea acestui contract de închiriere, și dar soții D... sunt în drept să reclame executarea lui, fără a li se putea opune nedemnitatea lor;

Având în vedere în fond, că defendorul nu contestă, cum ar fi putut face în subsidiar, necesitatea și urgența reparațiunilor cerute; că acțiunea pare întemeiată și dar este loc a fi admisă;

Pentru aceste motive,

Fără a lua în seamă finele de neprimire ce se respinge;

Ordonă ca în 15 zile de la data acestei hotărâri P... să execute, sub pedeapsă de 5 franci pentru fie-care zi de întârziere, reparațiunile cerute (urmează arătarea reparațiunilor), etc.

Făcându-se apel, Curtea de apel din Angers, a dat următoarea deciziune:

Curtea,

Având în vedere că deciziunea atacată a declarat, într'unul din motivele sale, că este constant în fapt că locatorul exploatare în imobilul de care este vorba o casă de toleranță, și că tot aceasta este și azi destinațiunea acestui imobil;

Având în vedere că s'a stabilit că, prin deciziunea din 22 Decembre 1890, doamna D... a fost autorizată să țină o casă de toleranță în zisul imobil;

Având în vedere că contractul de închiriere instrumentat de Germain, notar în La Flèche, a fost consimțit de P... soților D..., la 31 Ianuarie și 28 Februarie următorii; că dacă în acest contract, cauza obligațiunii locatorilor a fost, după cum a declarat primii judecători obligațiunea luată de locator de a le procura folosința lucrului închiriat, este incontestabil, că, în intențiunea părților contractante, această folosință trebuia să fie procurată de către locator chirieșilor pentru ca ei să exploateze o casă de toleranță;

Având în vedere că, contrariu de cea ce au apreciat primii judecători, din însuși contractul de închiriere reese în deajuns că a fost încheiat tocmai pentru această exploatare, că această destinațiune rezultă mai cu seamă din numărul și din natura obiectelor mobiliare ce sunt enumerate într'insul, precum și din prezența unui bufet (buvette) și a unui salon în corpul principal al casei;

Având în vedere că nu trebuie să se facă vre-o distincțiune între diferitele corpuri de casă ce compun imobilul închiriat, imobilele de la numerile 89 și 91 nefiind de cât dependințe și accesorii ale imobilului de la numărul 93, în care intimații își exercită în principal industria lor;

Având în vedere că după termenii articolelor 1131 și 1133 din codul civil, (art. 966 și 968 c. c. român), obligațiunea pe o cauză nelicită nu poate să producă nici un efect, și că este nelicită o cauză contrariă bunelor moravuri;

Având în vedere că aceasta este caracterul cauzei sus citatului contract de închiriere și chiar al însuși contractului, și că în consecință acest contract nu poate da naștere acțiunei pusă în mișcare de intimați.

Pentru aceste motive, în unire cu concluziunile ministerului public, Infirmă sentința apelată, etc.

Observațiune. — In acelaș sens: Curtea de apel din Paris, 13 Eebruarie 1877 (Sirey, 77, 2.233), Bordeaux, 6 Februarie 1885 (S. 86, 2.16); Orleans 31 Decembrie 1889 (tabla analitica a ziarului *La Loi*, 1890 V. *Maison de tolérance*, No. 3); trib. Seine, 17 Iulie 1891 (tabla analit. *La Loi*, eodem verbo); Lyon, 24 Septembre 1892 (tabl. anal. *La Loi*, eodem verbo No. 1); tabla anal. *La Loi* 1896—1895 V. *Obbligation* No. 11 și urm.

La Loi.

CRONICA

Anul acesta ori în ce parte a lumii 'î-arunci ochii nu vezi de cât congrese; o fi profitând sau nu omenirea din aceste congrese, nu ne putem pronunța, însă tot sunt bune, dacă nu la alt-ceva, cel puțin dă ocazia celor favorizați de soartă a călători gratis și a benchetui *idem*.

Intre cei favorizați putem cita și pe iubitul nostru X..., savantul membru al baroului bucureștean cel care și-aduce știința la palatul de justiție în camion și pe spinarea secretarului său, și care a făcut *harta parta* pe Laurent, după cum bine știu cititorii noștri.

X... a fost trimis în capitala unei țări nordice unde se ține un congres oare-care, și conform obiceiului său, a cerut, și i s'a pus la dispoziție, două vagoane de marfă pe care le-a umplut cu vârf și îndesat, cu cărți și documenturi, căci X..., și-a propus să uimească omenirea prin știința sa, sau mai bine zis, să *asasineze* cu discursurile sale pe cei adunați la congres.

Țara unde X... a fost trimis fiind foarte pravoslavnică dinsul a găsit ocazia să-și plaseze *moliftele lui Sf. Vasile* pe cari nu le mai poate plasa, în formă de pledoarii, înaintea instanțelor noastre judecătorești.

D-l Zet Zetulescu, *avocat* de contrabandă în baroul bucureștean, a fost numit, zilele trecute, în funcțiune la o dregătorie din București.

Ce bucurie pe rari dar nenorociți săi clienți! Acum

speră și ei că fiind lipsiți de pledoariile *avocatului* lor, să câștige procesele.

Ne-aducem aminte cu jale de nenorociții ce cădeau pe mâna lui Zetulescu, mai ales la casație, căci de și rar de tot dar Zetulescu pleda și la Casație. Când apăra pe intimat tot mai mergea căci îndruga două-trei vorbe neînțelese, și clientul câștiga fără știrea avocatului. Când însă era vorba să vie din partea recurentului, Zetulescu, care primise dinainte onorariul de patru-cinci lei, cerea amânarea spre a formula motivele de casare, și de obținea amânarea numai da ochii cu clientul, sau dacă făcea motivele, apoi acele motive se potriveau cu speța procesului întocmai ca proverbialul Ieremia cu oiștia în... cod.

Numai de ar sta mult în slujbă, și de l'ar opri șeful său de a se rătați pe la palatul justiției spre a mai pleda, căci mai fusese numit funcționar la o autoritate, și profita de trăsurile acelei autorități spre a veni să mai ciupească pe câte un nenorocit la ușa tribunalelor.

Mai sunt vre-o două-trei moșnegi cari fac pe *avocatu* fără a ști măcar pe a, b, al profesiunei! Ce bine ar fi pentru puținii nenorociți ce le cad în mână, dacă li s'ar da câte-o mică slujbuliță...!

INFORMAȚIUNI

A apărut o lucrare utilă: *legea pentru judecătorii de pace*, comentată și adnotată cu jurisprudența și desbaterile corpurilor legiuitoare, precedată de un studiu relativ la interpretarea legilor și urmată de circulări ministeriale relative la aplicarea legii pentru judecătorii de pace, de d. Mihail P. Rădulescu, doctor în drept, judecător de pace la Vălenii de munte.

Această lucrare fiind de mare merit, vom face o rescensie asupra ei în un viitor număr.

Tribunalul de Ilfov a confirmat din nou mandatele de arestare contra d-lor Șapira, Levy, Grünberg și Veintraub, implicați în afacerea de șantaj în falimente, de oare ce instrucția nu s'a putut termina, din cauză că pe fie care zi ce trece judecătorul de instrucție și d-l Procuror Hamangiu descoper, în sarcina lui Șapira, nouă fapte penale cari urmează a se instrui.

Starea în care se afla Grünberg și Vaintraub, maicu osebire în momentul când au auzit confirmându-se din nou mandatul de arestare în privința lor, era de plâns.

Se zice că ei nu sunt atât de vinovați cât Șapira care este autorul mai tutulor șantagiurilor și excocherielor.

În această afacere d-l judecător de instrucție Vasiliu, a trimis la *Monitor* spre publicare următoarea înștiințare:

Se aduce la cunoștința tutulor comercianților din țară cari au avut nenorocirea să fie declarați de faliti, a se adresa cu plângeri acestui cabinet, pentru sumele de bani ce au fost nevoiți să dea fie în cambii, fie numerar iuculpaților Nathan Șapira, Buhor Levy, Samuel Grünberg și Moritz Weintraub, samsari de falimente din București, cum și agenților lor I. Blaunstein din Galați, M. C. Drăcșineanu din Iași cum și altor agenți din alte orașe, pentru a le acorda avantajii în regularea falimentelor sau la votarea concordatului; asemenea să arate manoperile frauduloase la cari au fost victimă din partea lor, pentru a le da supra-cotă trimițând cabinetului și corespondențele ce au în această privință cu diteriți samsari de falimente, — puinduși se în vedere că atât legea comercială cât și cea penală, nu poate atinge, nici ca autori nici ca complici.

* * *

Parchetul ar trebui să pue mâna pe samsarul H. Goldstein, căci multe victime are.